

EEN QUARANTAINE-STATION.

Te Enschedé is een kamp voor ontvluchte krijgsgevangenen geopend, om dienst te doen als quarantaine-station. Onze foto geeft een der barakken. Op den voorgrond de schildwacht; achter het prikkeldraad eenige pas aangekomen ontsnapte krijgsgevangenen.

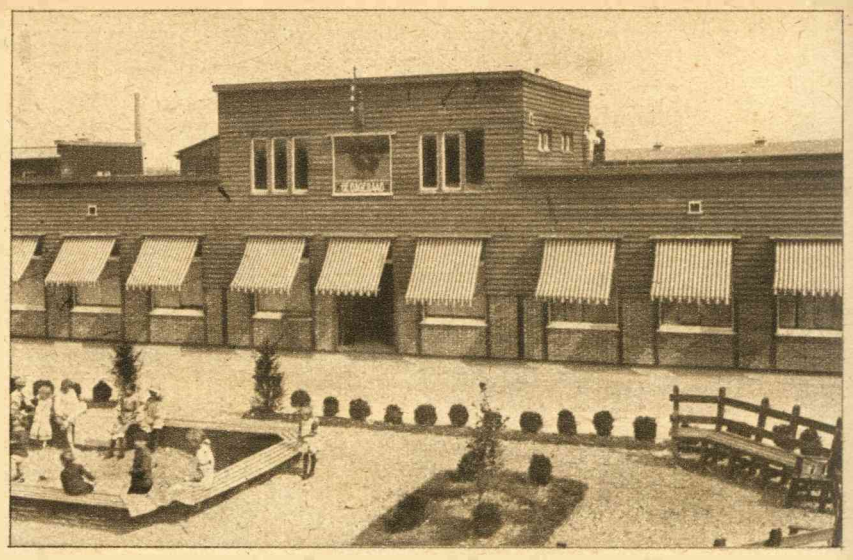

ALGEMEEN VERKOOPHUIS „DE DAGERAAD".

Vrijdag 24 Augustus is het Algemeen Verkoophuis van de Algemeene Arbeiders-Coöperatie „De Dageraad" op het Ericaplein 2 te Amsterdam officieel geopend. (*Foto D. v. Kreveld*).

(Vervolg van pag. 6.)

„Maar ik zie niets van hem. Alleen het kwastje van zijn muts."

„Dat is toch voldoende," schertste Paul.

„Zullen we gaan Mevrouw?" vroeg zuster. „Het tocht hier nogal in de gang. Pepie mocht eens kou vatten." — Paul kreeg een vreeselijke hoestbui.

„Neem een Mentholpastille," ried ik vriendelijk, doodvoorzichtig mijn snoezigen witten wagen de gang uitrijdend.

„Vooral kalm aan Bep," zei Paul, na zijn hoestbui.

„Hoe staat het?" informeerde ik voor het laatst.

Paul kneep zijn linkeroog dicht, knipte met zijn vingers in de lucht. „Charmant!" zei hij. „Denk om de trottoirs."

Toen lachte zuster, die anders nooit luidruchtig was, vreemd uitbundig. En ik lachte ook maar, ofschoon ik niet wist waarom.

Daar gingen we. Het eerste trottoir durfde ik niet af. „U moet me helpen zuster."

„Zal ik anders. . . ."

„Nee, nee, helpt u me maar." Ik gaf voor geen geld Pepie en wagen uit handen. We tilden de équipage er behoedzaam af. Het tweede trottoir ging beter. En dra voelde ik me met alle hinderpalen vertrouwd.

„Zou hij wel warm zijn zuster?"

„Hij heeft twee kruikjes Mevrouw."

„Mag ik zijn gezichtje eens voelen?"

„U mag vooral niet stilstaan."

„Niet heel eventjes?"

„Als Pepie kou vat. . . ."

„Nee, dan maar niet." Zoet wielerde ik den wagen voort. Op het kanten kussen slingerde zich het zijden kwastje. Ik voelde, dat Pepie aan het genieten was.

Veel andere wagens passeerden ons. Tersluiks keek ik — ik zag een mal rood mopneusje boven een spreitje uitsteken — Pepie had al zoo'n echten gedecideerden neus — ik zag een dik, bol kind liggen slapen met den mond bète open — Pepie sliep met twee kleine rooie lipjes stijf op elkaar geperst — ik zag magere en bleeke en rose snuitjes — maar als Pepie was er toch geen.

Een klein meisje, dat ons voorbijliep, zei: „Moeder, ligt daar een kindje in den wagen?"

„Ja zeker Suusje."

„Maar ik zie niets Moeder."

„'t Is nog een heel klein kindje, pop."

En de beide onbekende Moeders wisselden een lachenden blik van verstandhouding. Ik geloof zelfs, dat ik even kleurde van pleizier. Wat was het toch heerlijk Pepie's Moeder te zijn

In de verte kwam Lien Trevers aan met Bijoutje aan een touw. — „Zuster, daar komt Mevrouw Trevers." — „O," zei zuster heel verschrikt. „Vooral niet stilstaan Mevrouwtje. Doorrijden hoor." — „Maar ze wil Pepie zien natuurlijk." — „Heusch Mevrouw, 't kan niet. 't Is hier net in de schaduw. Laten we liever dat zijlaantje inslaan." — „Nee dat doe ik niet. Maar ik zal wel doorrijden." Lien begroette me enthousiast.

„Zoo Bep, met je zoon aan den wandel."

„Ja, maar je kunt hem nu niet zien. 't Is hier in de schaduw. En ik mag ook niet stilstaan," zei ik, den wagen al pratende heen en weer duwend. Inwendig was ik verwonderd over mijn gewilligheid. — „Zal ik maar niet liever. . . ." vroeg zuster. — „Ja, loopt u maar langzaam door." Noode gaf ik Pepie over, doch ik kon zoo niet bij Lies wegloopen.

„Hoe vin-je Bijoutje's nieuwen halsband?" vroeg die.

„O eenig," zei ik, me bukkend om de grillig omslingerde inscriptie „Bijou" te bekijken.

„Hij is toch zoo bijdehand zeg. Hij zit nu op een stoel bij de tafel, en hij heeft zijn eigen bordje."

„Arme Lien," dacht ik, toen ze nog op het thema Bijou voortborduurde. Als je zelf een klein knoedelkindje had, zou je niet dien mallen hond zoo verheerlijken. En ik weerhield me over Pepie's snuggerheid uit te weiden. Verlangend keek ik zuster na. Lien scheen me te begrijpen.

„Volgende week kom ik je zoon eens weer bewonderen," zei ze. „Bonjour Bep." En ze trok onwillige Bijoutje mee.

Ik liep achter zuster aan. De zon was weer weggekropen, en zelfs ik kon het niet meer warm vinden. Het park leek me opeens zoo somber en kil — als Pepie eens kou vatte zou het mijn schuld zijn, ik had het toch feitelijk doorgedreven. En toen ik weer bij zuster kwam, sloeg ik kleintjes voor maar naar huis te gaan. Ik begreep niet den lachtrek om zusters mond. Paul stond al naar ons uit te kijken, maakte zelf de deur open. „Heeft hij nog gebruld?" vroeg hij.

„Nee, hij is schattig-stil geweest," zei ik verontwaardigd.

„Zoo. Ja, dat dacht ik wel." — „Waarom dacht je dat?"

„Och zoomaar." — Zuster deed de kap naar beneden.

„Ik hem eruit nemen — ik hem eruit nemen," trappelde ik, ongeduldig als een kind. Ik sloeg het spreitje weg en de onwijs hoog-opgetrokken dekentjes. Verder sloeg ik de dekens terug — ik rukte ze eruit, alsof ik Pepie zoeken wilde. Op het kussen lag alleen het witte mutsje met den langen zijden kwast.

„Pepie?" zei ik ongerust, half begrijpend, kwaad, woèst, huilend, alle stemmingen doorlevend in eén seconde.

„Weggeloopen," zei Paul.

„Och, och, wat heb ik een angst uitgestaan toen Mevrouw Trevers er aankwam," jammerde zuster.

Toen trof me het comische van het geval, en terwijl ik het uitschaterde, trok Paul me aan mijn handen de kamer in.

„Waarom heb jullie dat gedaan?" — „Omdat dokter zei, dat Pepie niet uit mocht."

„Onzin! Wat zei hij dan?"

„Dat Pepie nog maar een dun covercoatje aan heeft; als het een dik winterjasje was, zou hij er anders over denken." — „Dokter is. . . ."

„Ja, ja, dat weet ik al. Maar je wòu uit hè?"

„Ja."

„Je was toch gegaan, ondanks alles?"

„Vàst."

„Dat voorzag ik," zei Paul tragisch. „En daarom. . . ."

„Booswicht," zei ik, en liet er heel onlogisch opvolgen: „Nu heeft Pepie tenminste geen kou kunnen vatten."

Doch toen Paul te triomfeerend opmerkte: „Zie je nu wel. Je begint zelf ook al in te zien, dat. . . ." viel ik hem gauw in de rede: „Ik zie niets in. En weet je wat ik nu ga doen? Uit wraak ga ik aanstonds een half uur met Pepie op mijn schoot zitten."

Wat ik, ondanks alle protesten, gedaan heb.

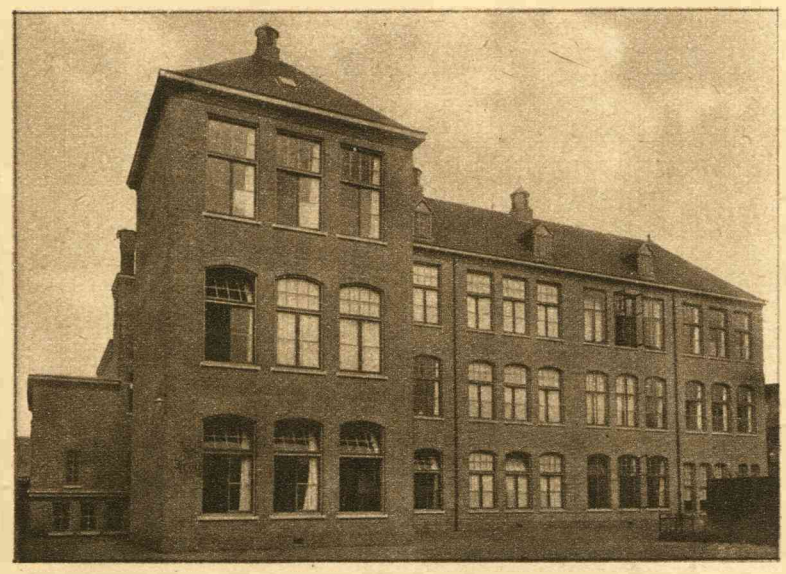

De nieuw-geopende Openbare Lagere School met volks- en schoolbad aan de Hemsterhuisstraat te 's-Gravenhage.

De Tooneelspeler Louis de Vries (x) als badgast te Zandvoort.

BOMMEN OP GOEDEREEDE.

Verleden week zijn er op Goedereede uit vreemde vliegmachines bommen neergekomen. Overal in de omgeving werden de stukken der projectielen gevonden, zoodat het wel een wonder genoemd mag worden, dat er geen menschenlevens te betreuren zijn. Onze foto's toonen duidelijk de enorme gaten, die in den grond geslagen werden.